

eener naamlooze vennootschap (al weer de Prüfungsgesellschaft daargelaten), geen ambtenaar, geen accountant in dienst van het Ministerie van Financiën.

Hij mag geen verklaringen afgeven voor ondernemingen, waarvan de leiding bijzonderen invloed op hem zou kunnen hebben (o.a. door bloedverwantschap).

De mogelijkheid is voorzien dat een balansonderzoek aan meer dan een accountant tezamen opgedragen wordt. In dat geval moeten allen de balansverklaring ondertekenen.

Dienstaanbieding is slechts op aanvraag van den opdrachgever geoorloofd. Schriftelijk aanbieden van referenties is verboden. Adverteeren is verboden. Naambordjes moeten bescheiden zijn, eveneens de briefhoofden. De titel Wirtschaftsprüfer is beschermd — toevoegingen, b.v. „öffentlich bestellt” of „bestellt für das ganze Rechtsgebiet” zijn niet geoorloofd, ook al zijn ze juist.

Wie accountant en advocaat is, mag zich geen advocaat noemen op het briefpapier dat hij voor zijn accountantspraktijk gebruikt.

Alle concurrentiemaatregelen zijn verboden. Voor het verplichte balansonderzoek zijn tarieven vastgesteld bestaande uit een dagtakse, benevens een bedrag afhankelijk van het kapitaal der onderneming. Afwijkingen zijn slechts geoorloofd voor sommige soorten van ondernemingen (hypotheekbanken b.v.) en wanneer eenzelfde accountant reeds voor de derde maal het onderzoek bij dezelfde onderneming verricht. In dat geval mag een vast bedrag bedongen worden, dat niet meer dan 15 % beneden het tarief liggen mag.

Voor den Bücherrevisor gelden deze bepalingen in het algemeen ook, maar in hoofdzaak slechts hierdoor dat in algemeen zinnig naar de plichten der Wirtschaftsprüfer verwezen wordt. Het is mij b.v. niet duidelijk of de onafhankelijkheidsvoorschriften even streng zijn. Het honorarium van den beëdigden Bücherrevisor is niet geregeld. De Bücherrevisor moet een dagboek bijhouden dan wel een kartotheek, waarin zijne opdrachten en de opgelegde beperkingen vermeld worden — iedere inschrijving moet afzonderlijk ondertekend worden. Een soortgelijk voorschrift is er voor den Wirtschaftsprüfer niet. Alleen voor den Bücherrevisor geldt ook dat hij een opdracht slechts om gewichtige redenen mag afwijzen.

De Bücherrevisor bewaart zijn archief 10 jaren; over het archief van den Wirtschaftsprüfer ontbreken vooralsnog bijzondere bepalingen. Van een Wirtschaftsprüfer wiens bevoegdheid vervallen verklaard is, kan het Institut der Wirtschaftsprüfer het archief opeischen.

Het tuchtrecht wordt uitgeoefend door gemengde colleges. Zij kunnen waarschuwing geven of straf opleggen en wel beëisping of intrekking van de aanwijzing. Aan Wirtschaftsprüfer kan ook boete tot hoogstens M 1.000 opgelegd worden.

De bevoegdheidsgrenzen tusschen Wirtschaftsprüfer en Bücherrevisoren zijn nog niet nauwkeurig vastgesteld; de regeling voor deze laatsten is trouwens eerst in 1937 tot stand gekomen.

In den aanvang van dit artikel kwamen terloops de adviezen van het Institut der Wirtschaftsprüfer ter sprake. In de 5 jaren van het bestaan der regeling (1933—1937) zijn 48 dezer „Gutachten” afgegeven, daarvan 18 in 1933 en 3 in 1937; de groote stroom heeft opgehouden. Zij zijn alle in „Der Wirt-

schaftsprüfer’ ’gepubliceerd en de inhoud is in de gegevens van het Jahrbuch verwerkt. Zij behandelen belangrijke beschouwingen b.v. over den vorm van een beperking voor de goedkeurende verklaring en of de accountant op de interne controle mag afgaan (des neen) en voor Nederlandsche gevoelens weinig belangrijke, b.v. of de accountant de goedkeurende verklaring mag afgeven indien de directie de belooningen van directie en commissarissen tot één bedrag gecombineerd in plaats van in twee bedragen vermeldt.

Over het geheel genomen — waardevolle aanwijzingen voor de beroepsuitoefening in nieuwe omstandigheden.

L. VAN KAMPEN

NIEUWE MOGELIJKHEDEN VAN HET PONSKAARTENSISTEEM

De techniek van het ponskaartenstelsel heeft zich in de laatste jaren in een zeer snel tempo ontwikkeld. Nog slechts enkele jaren geleden beperkte zich de technische outillage tot de ponsmachine de sorteermachine en de tabelleermachine. De toepassing van de ponskaart bood in die jaren de mogelijkheid om op snelle wijze de gegevens, die in de ponskaart waren opgenomen naar verschillende gezichtspunten te sorteeren en te recapitulereen. In vergelijking met andere methoden van recapitulatie van verschillende gegevens bood de ponskaart enerzijds het voordeel, dat zowel het daartoe noodige sorteeren, alsook het recapitulereen zelf, met een buitengewone snelheid kon worden verricht. Daartegenover stond echter als nadeel, dat de te verwerken gegevens in de kaart geponst moesten worden, terwijl die kaarten daarna in een afzonderlijke arbeidsgang nog moesten worden gecontroleerd. Al naar mate in een bepaalde toepassing het aantal gezichtspunten, waarnaar gesorteerd en gerecapitulereerd moest worden grooter was, verminderde de beteekenis van de kosten, verbonden aan het maken van de ponskaart, in verhouding tot het voordeel, dat werd bereikt door de snelle mechanische recapitulatie der vereischte gegevens. Bij dezen stand van de techniek van het ponskaartenstelsel, werd dan ook algemeen aangenomen, dat de ponskaart alleen doelmatig toepassing kon vinden in die gevallen, waar de gegevens naar minstens vier à vijf gezichtspunten gesorteerd, verwerkt moesten worden. Deze meening is zoo diep ingeworteld, dat velen meenen, dat ook thans deze norm nog geldig is. De technische outillage van de ponskaartenmachines heeft zich echter in de laatste jaren zoo zeer gewijzigd, dat handhaving van die norm zonder meer, zeker niet gerechtvaardigd is.

In de eerste plaats is de techniek bij de vervaardiging der ponskaarten sterk gewijzigd. De moderne ponsmachines laten een belangrijk sneller bediening toe, het z.g. „blindponsen”, waarbij de bedieningspersoon de oogen constant gericht houdt op de te ponsen gegevens, heeft de arbeidssnelheid aan de ponsmachine eveneens in sterke mate verhoogd, maar van veel grooter belang in dit verband zijn de methoden, die in de laatste jaren worden toegepast om het aantal gegevens, dat met de hand in de ponskaart geponst moet worden te beperken door het gebruik van voorgeponste kaarten en door de reproductie van vaste gegevens door middel van de reproducer. Moest men vroeger alle gegevens van elke bedrijfshandeling met de hand in de kaarten ponsen, steeds meer komt men er toe die voorkomende bedrijfshandelingen administratief te standardiseeren. Voor die gestandardiseerde bedrijfshandelingen, worden dan mechanisch, met een snelheid van 6000 kaarten per uur

standaardponskaarten gemaakt. Men vormt dus op die wijze eigenlijk een standaardponskaartenarchief en telkens, als een bedrijfshandeling moet worden vastgelegd wordt een ponskaart, waarin de standaardgegevens zijn opgenomen, gelicht. Bij verschillende verkoopadministraties heeft men op die wijze, voor alle verkochte artikelen voorgeponste kaarten beschikbaar. Voor elke uitgaande order worden de ponskaarten gelicht van de artikelen, die verkocht zijn en het handponswerk kan zich dan veelal beperken tot het ponsen van het afgeleverde aantal en het codenummer van den afnemer. Heeft men bovendien een compleet stel ponskaarten, waarin de gegevens van elken afnemer zijn opgenomen, dan kan met een minimum van handponswerk de geheele administratie, die aan die orders verbonden is van het maken van de factuur tot en met de gedetailleerde verkoopstatistiek, mechanisch worden uitgevoerd. Doordat op deze wijze het aantal ponsingen, dat met de hand gemaakt wordt aanzienlijk verminderd wordt, dalen de kosten verbonden aan de vervaardiging van de ponskaart en het stelsel kan daardoor rendabel worden in gevallen waar het aantal gezichtspunten, waarnaar gesorteerd moet worden zoo gering is, dat het zich niet zou loonen, indien alles met de hand geponst zou moeten worden. De norm voor de beoordeling van de doelmatigheid van de toepassing van ponskaarten, wordt dus door het gebruik van voorgeponste kaarten gewijzigd. Maar bovendien heeft het gebruik van voorgeponste kaarten het voordeel, dat zekerheid bestaat, dat alle voorgeponste gegevens standaardgegevens zijn. Als in een fabrieksbedrijf voor de verschillende werkzaamheden standaardwerktijden zijn vastgesteld en men ponst die gegevens met de hand van de werkbons, dan is een heel stelsel van controle-maatregelen noodig, om vast te stellen, of de juiste werktijden op de werkbons zijn ingevuld en of de gegevens van de werkbons juist geponst zijn. Het gevaar bestaat, dat heimelijk in de organisatie de fout insluipst, dat voor allerlei minder gegronde redenen toelagen op de normale werktijden worden verleend. Bij verschillende van de vorenbedoelde controlewerkzaamheden zal men zich tevreden moeten stellen met een visuele controle. Bij toepassing van voorgeponste kaarten heeft men de zekerheid, dat alle gegevens, die in die kaarten zijn opgenomen steeds in overeenstemming met den vastgestelde standaard zijn. Of het nu het vastrecht is, dat in de verbruikerskaarten bij de elektrische centrale is opgenomen, of de standaardprijs, die bij een maatschappij, die tegen vaste prijzen verkoopt, in de kaart voorkomt, of de hoeveelheid materiaal, die overeenkomstig de standaard kostprijsberekening, in een fabrieksadministratie is voorgeponst, steeds bestaat zekerheid, dat de gegevens, die administratief verwerkt worden overeenstemmen met de standards en het behoeft nauwelijks betoog, dat dit voor de geheele bedrijfscontrole van verstreckende betekenis is. Ik kan mij zelfs zeer wel denken, dat dit voordeel in bepaalde gevallen van zoo doorslaggevende betekenis is, dat toepassing van ponskaarten volgens dit principe loonend kan zijn in een administratie, waar het aantal sorteeringen, welke de kaarten in de verdere verwerking doorloopen, zeer gering is.

Naast de wijziging in de techniek van de vervaardiging van de ponskaart, is ook het feit, dat het mogelijk is door de techniek van het ponskaartenstelsel op zeer snelle wijze verschillende rekenkundige handelingen uit te voeren, van groot belang. De multiplier, maakt het mogelijk verschillende factoren, die in één ponskaart zijn opgenomen met elkaar te vermenigvuldigen, op elkaar te delen, bij elkaar te tellen of van elkaar af te trekken en het resultaat automatisch in dezelfde kaart te ponsen. Ook is het in vele gevallen mogelijk combinaties van verschillende dezer rekenkundige bewerkingen in één arbeidsgang te verrichten. De snelheden, die daarbij bereikt worden

zijn zeer hoog, groote vermenigvuldigingen kunnen met een snelheid van 1200 kaarten per uur worden verricht. Ook de technische mogelijkheden van deze multiplier zijn zeer verrijkend, men kan bijv. een variabel gegeven, dat in een serie ponskaarten is opgenomen met een constante factor, die in een moederkaart is geponst vermenigvuldigen. In Duitsland wordt thans een tabelleermachine verkocht, die in staat is het product van twee factoren, die in de ponskaart zijn opgenomen te berekenen en op papier af te drukken, terwijl die machine op dezelfde wijze ook kan delen, optellen en aftrekken. De snelheid en de accuratesse, waarmee dit werk op de multiplier en bedoelde tabelleermachine verricht wordt, geven aan de toepassing van deze methode in bepaalde gevallen een groote voorsprong, op andere methoden, waarbij zulke berekeningen met de hand of met de gewone vermenigvuldigmachine gemaakt en gecontroleerd moeten worden.

Interessant is ook een thans reeds tamelijk verbreide methode, om bepaalde vermenigvuldigingen uit te voeren door middel van de reproduceer. Indien namelijk een groot aantal vermenigvuldigingen moet worden gemaakt, waarbij de variatie in de vermenigvuldigers of in de vermenigvuldigtallen beperkt is, kan men ponskaarten maken, waarin alle vermenigvuldigingen, die kunnen voorkomen zijn opgenomen, zoowel voor wat betreft de vermenigvuldiger, het vermenigvuldigtal, als het product. Men vindt die toepassing bijv. bij elektrische centrales, waar het te innen bedrag moet worden berekend door het verbruik te vermenigvuldigen met den prijs per eenheid. In die prijzen betaalt slechts een beperkte variatie. Voor elke prijsklasse maakt men nu een serie ponskaarten namelijk een kaart voor een verbruik van 1 kwu, een kaart voor het verbruik van 2 kwu enz. tot het maximumverbruikscijfer dat regelmatig voorkomt. In de kaart voor 10 kwu van de prijsklasse 5 is in de verbruikskolom 10 opgenomen, in de prijskolom 5 en in de bedragskolom f 0,50. Sorteert men nu de kaarten, waarin maandelijks het verbruik van iederen verbruiker geponst wordt op prijs en verbruik samen met deze berekeningskaarten, dan ponst de reproduceer geheel mechanisch met een snelheid van 6000 kaarten per uur in alle verbruikerskaarten het voor stroomlevering te innen bedrag. Ook voor artikelen, die tegen vaste prijzen worden verkocht kan die methode in bepaalde gevallen doelmatig toepassing vinden. Variëren de hoeveelheden bijv. van 1 tot 100 en de prijzen van f 0,05 tot f 5,00 per eenheid opklimmend met f 0,05, dan heeft men 100×100 van deze stamberekeningskaarten noodig om alle voorkomende vermenigvuldigingen op die wijze automatisch te kunnen verrichten. Nog iets verder gaat de toepassing van deze methode, als de uitkomst van de vermenigvuldigingen bekend is en ook in de ponskaarten is opgenomen, terwijl die uitkomst gecontroleerd moet worden. Dit geval doet zich bijv. voor bij de controle op de verantwoording van de bedragen door de stations ontvangen voor afgegeven plaatsbewijzen. Met gebruik van de stamberekeningskaarten kunnen dan de vermenigvuldigingen, die in de ponskaarten zijn opgenomen worden geverifieerd, fouten worden dan door een signaalkaart aangegeven. Ook bij deze controle wordt het werk geheel gemechaniseerd, het wordt uitgevoerd met een zeer groote snelheid en men maakt zich door toepassing van deze methode los van de visuele controle. Juist in een geval als het vorenbedoelde, waar het percentage der foutieve berekeningen minimaal is, maar waar toch volledige verificatie onvermijdelijk is, om voldoende waarborgen te scheppen tegen fraude, schuilen in de visuele controle ernstige gevaren, een rekenfout van een groot bedrag, kan, mits goed geamoufleerd, op die wijze gemakkelijk over het hoofd gezien worden. De voordeelen, die door gebruik van deze techniek verkregen kunnen worden

staan geheel los van het aantal sorteeringen en het aantal tabelleeringen, dat de ponskaarten in de verdere verwerking ondergaat.

Merkwaardige toepassingen heeft de ponskaart in de laatste jaren ook gevonden in de administratie van periodieke betalingen en periodieke inningen van vaste bedragen. In die bewerking is het aantal sorteeringen veelal al zeer gering. De tabelleermachine werkt daarbij eigenlijk als tellende adressemachine. De verbeteringen van de alfabetische tabelleermachine is in dit verband van groote betekenis geweest. Periodieke kwitanties en loonlijsten kunnen met volledige omschrijving worden afgedrukt. De kaarten behoeven slechts eenmaal geponst te worden, zij loopen daarna maand voor maand door de machine, alleen de wijzigingen, die in de gegevens komen, moeten worden aangebracht door nieuwe ponskaarten te maken en de oude te vernietigen. Men kan de kaarten dan ook periodiek afdrukken gesorteerd per boekingshoofd, maar in vele gevallen zal men daardoor de oorspronkelijke sorteering ernstig verstoren en als het aantal wijzigingen gering is, kan men door staffeling van de mutaties tot hetzelfde resultaat komen, zonder sorteering. In deze richting bestaan er zelfs toepassingen, waarbij de ponskaarten nimmer omgesorteerd worden en waar desniettemin toepassing van dit stelsel zeer doelmatig is. Hieruit blijkt wel zeer duidelijk, dat men de doelmatigheid van een stelsel voor de verwerking van ponskaarten zeker niet alleen kan beoordelen op grond van het aantal sorteeringen, dat de kaarten doorlopen.

Interessant is ook de toepassing van de ponskaart in de mechanische controle bij gedecentraliseerd financieel beheer. Indien het in verband met de verdere verwerking van die gegevens nut heeft ponskaarten te maken van de individuele boekingsstukken, die in de administratie van de organen, die met het gedecentraliseerde financieel beheer belast zijn, zijn verwerkt, kunnen die ponskaarten tevens dienstbaar gemaakt worden aan de controle op de financiële verantwoording van die organen. Indien men namelijk bovendien ponskaarten maakt van de totaalbedragen, die in bedoelde verantwoordingen zijn opgenomen en men geeft die ponskaarten een negatieve functie, terwijl de ponskaarten uit de boekstukken als positieve ponskaarten dienst doen, dan kan men door beide soorten ponskaarten samen te sorteren en in de tabelleermachine af te drukken, volledige mechanische controle bereiken. Het totaal van de positieve en negatieve kaarten moet immers bij een juiste verantwoording nul als resultaat opleveren. Alle fouten worden door de tabelleermachine afgedrukt in den vorm van verschillen per verantwoording, welke verschillen dan nader moeten worden opgespoord door vergelijking van boekstukken en boekingen. Al moet dat dan ook langs den weg der visuele controle geschieden, daaraan zijn minder gevaren verbonden, omdat men daarbij speurt naar fouten, waarvan de grootte bekend is en vastligt. Bij doelmatige toepassing van dit stelsel zullen de fouten bovendien zeer sterk gelocaliseerd zijn, zoodat de arbeid verbonden aan het opsporen der bestaande verschillen zeer vergemakkelijkt wordt. Het zou vanzelfsprekend niet doelmatig zijn in een geval als het vorenstaande ponskaarten toe te passen met het uitsluitend doel om op die wijze tot mechanisatie der controle te komen, doch indien de ponskaarten uit andere hoofde van nut kunnen zijn in zulk een administratie, kan dit nevenvoordeel doorslaggevend zijn. Ook hier blijkt weer, dat het aantal sorteeringen, dat de ponskaarten doorloopt, zeker niet alleen bepalend is voor de vaststelling van de doelmatigheid der toepassing van de ponskaartentechniek.

De verbeteringen en aanvullingen welke de technische installatie van het ponskaartensysteem in de laatste jaren heeft

ondergaan heeft geheel nieuwe mogelijkheden voor dit stelsel geopend. Vanzelfsprekend kan een complete set van deze moderne machines alleen loonend worden gebruikt in administraties van grooten omvang, machines als de multiplier en de reproducteur kunnen in bedrijven van geringen omvang onmogelijk rendabel gemaakt worden, omdat het productief gebruik zich tot een te gering aantal uren zou beperken, maar juist voor die bedrijven waar massale hoeveelheden gegevens regelmatig verwerkt moeten worden, beteekent de toepassing van de ponskaart thans meer dan alleen een versnelling van het tempo, waarin het sorteeren en telwerk kan worden uitgevoerd.

Tot voor enkele jaren was de ponskaarteninstallatie in de eerste plaats een installatie, die doelmatig toepassing kon vinden voor statistiekdoeleinden. De tijd, gedurende welke de installatie niet voor dat doel gebruikt behoefde te worden werd productief gemaakt, door de machines te gebruiken voor andere administratieve doeleinden. Zij, die de ontwikkeling van de techniek niet op de voet hebben gevolgd handhaven veelal ook thans deze verouderde opvatting nog.

De plaats, die de ponskaart in het proces der administratieve verwerking der gegevens inneemt, is thans zoo volkomen anders dan vroeger. De originele bedrijfsgegevens moesten vroeger eerst met de hand, of met toepassing van eenvoudige kantoormachines gecontroleerd en gerecapituleerd worden. Van die gerecapituleerde cijfers werden daarna ponskaarten gemaakt, die in verschillende sorteeringen verwerkt werden, maar de resultaten, die door de tabelleermachines werden afgedrukt moesten weer met de hand verzameld en overgebracht worden. De ponskaart verdrong dus eigenlijk alleen de middenmoot uit het administratieve verwerkingsproces. Ook in dat opzicht is veel veranderd. Men vindt thans zeer doelmatige toepassingen, waarbij van elke regel van elke factuur een ponskaart bestaat, waarbij zelfs ook de factuur, die aan den afnemer uitgaat op de tabelleermachine is vervaardigd. Zij, die zich niet voldoende van de ontwikkeling op de hoogte hebben gesteld, schudden eenigszins meewarig het hoofd over zulk een ponskaartenrazerny, maar dat komt voornamelijk omdat zij zich niet kunnen losmaken van de gedachte aan de beperkte functie, die de ponskaart tot voor enkele jaren nog slechts kon vervullen.

De moderne tabelleermachine vervaardigt maandstatistieken, waarop iedere maand een regel wordt ingevuld en wel in een zoodanigen vorm, dat die statistieken ook door leeken op het gebied van de administratie geraadpleegd kunnen worden. In plaats van alleen de middenmoot te verzorgen, verzorgt de moderne ponskaarteninstallatie desgewenscht het geheele boekingsproces van het originele boekingsstuk tot en met de samenstelling der interne bedrijfsverzichten, die kant en klaar uit de tabelleermachine komen, terwijl ook alle uitgaande stukken, als facturen, loonbriefjes, kwitanties op deze machine vervaardigd kunnen worden. Dat men om tot dat doel te komen, ponskaarten moet vervaardigen van de kleinste eenheden, waaruit het boekingsproces moet worden opgebouwd, is eigenlijk zonder meer vanzelfsprekend en toeh richt zich juist op dit punt veelal de critiek. De 80/90 rijige ponskaart heeft in vele gevallen de mogelijkheid geopend één kaart meerdere malen te gebruiken en het ponskaartenverbruik wordt daardoor in vele gevallen sterk verminderd. De hiervoren aangegeven methoden voor mechanische reproductie van verschillende ponsgegevens, hebben de kosten verbonden aan de vervaardiging van de ponskaart sterk gedrukt en de norm, die zich laat stellen voor de kleinste eenheid, die loonend in een ponskaart verwerkt kan worden is daarom een geheel andere dan die welke men tot voor eenige jaren behoorde te stellen.

De functie, welke de ponskaart thans kan vervullen op het

gebied van de controle, de administratie en de statistiek is een geheel andere geworden, er ligt voor den accountant op dit gebied een enorm werkterrein, om de nieuwe mogelijkheden, die daardoor worden geboden te bestuderen en te onderzoeken, want de techniek van de machines heeft zich zoo snel ontwikkeld, dat de techniek van de toepassingen en de mogelijkheden, die op dit gebied werden geboden, daarmee onmogelijk gelijken tred kon houden. Hij, die bekend is met de details van de moderne machines, kan zich niet losmaken van de gedachte, dat zelfs als de technische ontwikkeling geheel tot stilstand zou komen, nog groote ontdekkingen zouden zijn te doen op het gebied der toepassingen.

A. M. GROOT

UIT HET BUITENLAND

Red.: F. HAARBOSCH, CH. HAGEMAN, Drs A. TH. DE LANGE en Drs W. P. DEN TURK

(Bijdragen en mededeelingen zende men aan den Secretaris der Redactie)

Universitaire opleiding van accountants

In dezen tijd, waarin onder beroepsgenooten het bovenstaande vraagstuk een voornamelijk plaats in de discussies inneemt is het niet van belang ontbloot melding te maken van de inzichten, die in Engeland omtrent dit vraagstuk bestaan. In *The Accountant* van 12 en 19 Februari zijn eenige artikelen opgenomen van accountants met, respectievelijk zonder universitaire vorming. Vooropgesteld dient te worden, dat een volledige universitaire opleiding tot accountant ginds niet plaats heeft en dat ook overigens de opleiding groote verschillen biedt met de onze, zoodat van een vergelijking der inzichten moeilijk sprake kan zijn.

De volgende opmerkingen zijn afkomstig van „graduates”.

1. Het beroep is een uitkomst voor besluiteloozen. Het is een veilige haven, want in de drie jaren, welke een universitair gevormde aldaar moet vertoeven voor hij accountant kan worden, leert hij veel, dat van belang is voor zijn verdere handels-carrière. Het geeft den man, die er zeker van is, dat hij in de handel zal gaan drie jaren meer om over zijn toekomst te beslissen. Drie jaren, welke verbruikt zullen worden, doch in elk geval niet verspild, welke uiteindelijke keuze hij ook doet.

De slechtste zijde van de accountantsopleiding voor den universitair gevormde is de centonigheid, de onbelangrijkheid, de concentratie op de boomen en het niet zien van het bosch.

Een universitair gevormde behoeft slechts 3 inplaats van 5 jaar „serve his articles”, zoodat hij 2 jaar inhaalt van de 3 jaren op de universiteit doorgebracht. Voorts zijn er vele voordeelen verbonden aan de omstandigheid, dat hij voor de examens van het Instituut intensief moet werken gedurende de kortere perioden. Bovendien heeft hij de voordeelen van een breederen kijk op de dingen.

2. De gemiddelde man, van school af, heeft nauwelijks geleerd zelfstandig te denken; de gemiddelde artieled clerk is overdag te druk bezig met tellen en checken en 's avonds met het volgen van een cursus om tijd of gelegenheid te hebben om zijn gedachten te cultiveren. De oudere universiteiten bieden den student heel weinig kennis, welke hem zal helpen bij de accountantsstudie, maar ze kunnen hem leeren, om zijn denkvermogen te ontwikkelen. Inzender besluit aldus: An univer-

sity man will begin his business with a gentlemanly disregard for fees, a high regard for the academic red herrings of his work and a hearty dislike for routine tasks.

De „non-graduates” maken de volgende opmerkingen.

3. Een jonge man, die aan de universiteit studeert is bij het beëindigen der studie 22 jaar oud en moet dan nog 3 jaren Accountancy studeeren.

Dit vindt inzender een langen tijd voor een jongeman om onderworpen te zijn aan de inspanning van examens en hij waagt te veronderstellen, dat zijn studie in de laatste jaren niet meer zoo serieus en nuttig kan zijn.

Een universitair gevormde heeft 3 jaren inplaats van 5 jaren noodig, doch hij moet dezelfde stof doorwerken, vandaar grootere inspanning. Het is zijn ervaring, dat bij deze groote inspanning de studenten zoo weinig mogelijk aan hun kantoorwerk doen. Zoodoende is gedurende een groot deel van hun leertijd de concentratie van een „graduate” niet op zijn werk gericht en zijn ervaring lijdt hieronder.

Hij gelooft, dat een universitaire opleiding op zich zelf van een man geen betere accountant maakt en dat de verworven „graad” accountantsstudie in een zeer geringe mate steunt.

Inzender ziet echter in het verblijf op de universiteit een betere mogelijkheid om relaties aan te knopen.

4. De volgende inzender is als non-graduate toch een voorstander van de universitaire opleiding. Hij voert ongeveer de zelfde motieven aan als de 2e inzender. Als tegenhanger van No. 3 noemt hij het een voordeel, dat de graduates op een lateren leeftijd „serve their articles”, aangezien men dan rijper is en men niet beschouwd wordt als een jongen in wien slechts weinig vertrouwen kan worden gesteld. Hij merkt echter nog op, dat de gemoedstoestand van artieled clerks in de laatste jaren van hun studie er een is van groote ontevredenheid, doordat zij werkzaamheden moeten verrichten tegen een geringe of geen belooning en tegelijkertijd hun studie moeten voortzetten voor een als moeilijk erkend examen. De graduate voelt dit mogelijk nog seherper en dit vormt naar zijn meening het voornaamste argument tegen de universitaire opleiding voordat de leertijd bij een accountant is begonnen.

Verliezen op verkoopen en voorraden

Door de New York Stock Exchange Committee on Stock List is bericht gezonden aan de Vennootschappen, wier aandelen of obligaties ter beurze worden verhandeld, waarin na ingewonnen advies bij het American Institute of Accountants, wordt aangegeven of en op welke wijze verliezen op voorkoopen en voorraden in de jaarrekening tot uitdrukking moeten worden gebracht.

1. Men moet aandeelhouders inlichten of men voorkoopcontracten afsluit tot een zoodanig bedrag, dat het totaal der loopende contracten van overwegend belang is of zal kunnen zijn voor de positie der onderneming.

Indien aandeelhouders hiervan nog niet op de hoogte zijn gebracht, zoo moet dit alsnog worden medegedeeld in het volgende jaarrapport. Indien dit wel is medegedeeld, zoo dienen alleen wijzigingen in de gevolgde handelspraaktijk te worden vermeld.

2a. Indien aan het einde van een jaar, de prijzen, waartegen inkoopcontracten zijn afgesloten de contante prijzen belangrijk overtreffen (aangenomen, dat er een vrije markt voor dergelijke termijnzaken bestaat) moet de vennootschap aangeven welk bedrag ongeveer hiermede gemoeid is, en welke re-